

Vad är urfolksmetodologier?

KRISTINA SEHLIN MAC-NEIL är doktorand i etnologi vid institutionen för kultur- och medievetenskaper, Umeå universitet, med placering på Vaartoe-Centrum för Samisk forskning (CeSam). Hennes avhandlingsprojekt är en internationell jämförelse och behandlar konflikter mellan urfolk och gruvbolag i Sverige och Australien. Studien belyser framför allt diskriminerande strukturer och maktförhållanden som försvårar konflikt-hantering och skapar sämre förutsättningar för framgångsrika och hållbara lösningar. Avhandlingsprojektet är del av Företagsforskarskolan vid Umeå universitet, IDS 2012, och har Svenska Samernas Riksförbund som partnerorganisation.

Foto: Samuel Pettersson.

Våren 2006 skrev jag min masteruppsats vid University of South Australia (UniSA) i Adelaide. Det var även då som jag i praktiken kom i kontakt med *Decolonizing and Indigenous Methodologies* (urfolksmetodologier) för första gången. Jag skriver i praktiken för jag visste inte vad det kallades för, det som min handledare på ett subtilt sätt uppmanade mig att göra. Det var först långt senare som jag förstod att det skrivits en mängd böcker och artiklar om dessa forskningsperspektiv. Inför mitt stundande uppsatsarbete hade min handledare bokat in ett möte mellan mig och Uncle Lewis O'Brien, Kurna elder¹ och akademiker vid UniSA. Min handledare menade att "det skulle vara bra för mig", det var också den enda förberedelse jag fick.

En varm vårdag i september klev jag, intet ont anande, in i Uncle Lewis kontor och klev ut en och en halv timme senare med en ny världsbild och stark känsla av olust inför akademien och min egen uppenbara naivitet och brist på självinsikt vad gällde mitt uppsatsprojekt. Jag var arg också, på Uncle Lewis som hade skällt på mig för att jag hade fel färg och fel kön och inte förstod att förstå världen på rätt sätt. Mest arg var jag på mig själv för att jag hade stövlut in på hans kontor, precis som vita människor gjort sedan de först anlände till hans land, med intentionen att ta hans kunskap, göra om den till någonting som jag kunde förstå utifrån mitt perspektiv och skriva ned det så att andra (framför allt vita) personer skulle kunna ta del av den. Detta är ingen syndabekännelse, det är helt enkelt mitt sätt att berätta om min plats i den här historien.

I introduktionen till *Handbook of Critical and Indigenous Methodologies* positionerar redaktörerna Norman Denzin och Yvonna Lincoln sig genom att skriva: "We write as privileged Westerners" (2008:6) – "Vi skriver

som privilegierade västerlänningar” (min översättning). Med det menar de att de har ett utanförperspektiv vad gäller erfarenheten av att tillhöra ett koloniserat folk. Den positionen delar jag med dem. Margaret Kovach (2010) beskriver hur ett enda ord kan skapa förvirring i hennes klassrum, då ordet kan ha olika betydelse för olika personer. Hon diskuterar även de problem som den fundamentala skillnaden i språk och kultur mellan urfolk och koloniserare måste ha skapat: ”I am left contemplating how difficult it must have been for Indigenous people and the first visitors to understand one another given each group’s distinctive language and culture.” (2010:24). Kovach menar att ett gemensamt språk inte nödvändigtvis innebär gemensam förståelse utan att konsten att förstå någonting är en strävan utifrån många skikt: ”a layered endeavour” (ibid.).

I min erfarenhet ter det sig långt mer oproblematiskt att prata om white eller western privilege på engelska än att tala om vitt eller västerländskt privilegium på svenska. Kanske är det för att ordet privilegium på svenska i större utsträckning uppfattas som något positivt och att ordet privileged på engelska i större utsträckning uppfattas som något förknippat med maktförhållanden och diskriminering? Hur det än är vill jag, precis som Denzin och Lincoln (2008), berätta om min plats i förhållande till mitt arbete. Liket dem eftersträvar jag att vara en ”Allied Other” (Mutua & Swadener 2004:4), en slags normkritisk medresenär som är villig att plocka isär och granska den västerländska akademien: ”fellow travelers of sorts, anti-positivist, friendly insiders who wishes to deconstruct from within the Western academy and its positivist epistemologies.” (2008:6).

Vad är då urfolksmetodologier²? Syftet med den här artikeln är att ge en introduktion till urfolksmetodologier, hur de relaterar till kvalitativ forskning, varför de är viktiga samt att diskutera hur urfolksmetodologier kan användas i min egen forskning. Det bör understrykas att det, utifrån givna förutsättningar, är svårt att beskriva något så omfattande och komplext som urfolksmetodologier på något djuplodande sätt och texten ska därför läsas som en introduktion hellre än en utförlig beskrivning.

VARFÖR BEHÖVS URFOLKSMETODOLOGIER?

Sedan mitten av 1990-talet har urfolks syn på forskning och perspektiv på hur urfolksrelaterad forskning kan och bör bedrivas lyfts av en mängd olika aktörer i en rad olika länder och format det som nu ofta kallas Indigenous Methodologies (Kovach 2010, Louis 2007). Andra benämningar som återfinns i litteraturen är bland annat Indigenist Methodology (Rigney 1999), Decolonizing Methodologies (Smith 1999), Critical Indigenous Pedagogy (Denzin & Lincoln 2005) och Indigenous Methodology (Porsanger 2004); i den här texten har jag valt att använda det svenska begreppet *urfolksmetodologier* som får representera samtliga benämningar ovan. Att använda urfolksmetodologier istället för urfolksmetodologi visar även att det inte handlar om en metodologi utan så många som det finns urfolksgrupper (Kovack 2010).

Urfolksmetodologier är alternativa sätt att tänka om forskningsprocesser (Louis 2007; Porsanger 2004; Kovach 2010; Smith 1999). Enligt Renee Pualani Louis (2007:133) lyfter urfolksmetodologier

fram cirkulära och cykliska perspektiv, de är dynamiska och flytande förhållnings-sätt där det främsta målet är att säkerställa att forskning som relaterar till urfolk utförs på ett sympatiskt, respektfullt och etiskt korrekt sätt utifrån ett urfolksperspektiv. Jelena Porsanger beskriver urfolksmetodologier som "... a body of indigenous and theoretical approaches and methods, rules and postulates employed by indigenous research in the study of indigenous peoples." (2004:107). Linda Tuhiwai Smith (1999:39) skriver att det handlar om att centrera urfolkens angelägenheter och världsbilder för att sedan lära känna och börja förstå teori och forskning från urfolkens egna perspektiv och för deras egna syften. Margaret Kovach (2010:174) menar att urfolksforskning kräver metoder som är beroende av djup respekt för de/det som deltar i forskningen och de/det som kommer att känna av forskningens konsekvenser. Urfolksmetodologier utgår med andra ord från urfolkens egna sätt att se på och tänka om världen, det vill säga urfolkens egna ontologier, epistemologier och axiologier, som ofta skiljer sig från de som finns representerade inom västerländsk akademisk tradition.

Louis (2007:133) lyfter fram fyra principer som är genomgående i litteraturen om urfolksforskning och urfolksmetodologier. Dessa är: "relational accountability; respectful (re)presentation; reciprocal appropriation; and rights and regulation" (ibid.). Hon förklarar att relational accountability beskriver det holistiska förhållningssätt som urfolken delar om hur allting hänger ihop – samt att detta innebär att alla delar av en forskningsprocess sitter ihop från den första idén till projektets avslut och att detta även innebär att forskaren behöver förhålla sig, inte bara

till själva forskningsprojektet och forskningsdeltagarna, men även till allting som är kopplat till dem. Respectful (re)presentation innebär att forskaren måste fundera över hur hon representerar sig själv, sin forskning och de personer eller ting som berörs av forskningen.

Att visa respekt innebär inte bara att säga tack och snälla, det innebär att visa ödmjukhet, generositet och tålamod samt att godta de beslut som forskningsdeltagarna fattar kring den information de delger. Reciprocal appropriation innebär förståelsen för att all forskning medför appropriering och att det i sin tur innebär att både urfolk och forskare måste kunna dra nytta av forskningsprocessen och resultaten. Rights and regulation innebär att forskningen ska utföras i enlighet med urfolkens principer, att forskningen ska ha klart framskrivna målsättningar samt att forskaren har beaktat forskningsprojektets potentiella konsekvenser. Det innebär även att urfolket som påverkas av forskningen ska kunna behålla makten över den kunskap eller den information de delger och att all publicering eller spridning av resultat ska göras i samråd med forskningsdeltagarna.

Linda Tuhiwai Smith (1999:1) beskriver att blotta ordet *forskning* i många urfolkssammanhang leder till tystnad, obehag och misstänksamhet. Forskning, för koloniserade folk, är synonymt med europeisk imperialism och kolonialism. Ordet forskning betyder förtryck. Hennes, inom forskningsfältet, numera bevingade ord: "The word itself, 'research', is probably one of the dirtiest words in the indigenous world's vocabulary." (ibid.) beskriver kanske bäst varför urfolksmetodologier behövs och varför de har utvecklats. Som en motreaktion på det förtryck som koloniserarna förde med sig. "Just knowing that

someone measured our 'faculties' by filling the skulls of our ancestors with millet seeds and compared the amount of millet seed to the capacity for mental thought offends our sense of who and what we are." (ibid.) – Bara att veta att någon mätte våra förmågor genom att fylla våra förfäders kranium med hirs-korn och sedan jämföra mängden av hirs-korn med vår förmåga för tankeverksamhet kränker vår uppfattning om vilka och vad vi är (min översättning). Smith lyfter, tillsammans med många andra forskare inom fältet, det självklara att forskning som relaterar till urfolk och som ska användas i samband med urfolksrelaterade frågor, bör utformas i enlighet med urfolkens egna världsbilder och sätt att förstå människans plats i världen. Urfolksrelaterad forskning kan på detta sätt *avkoloniseras* och skapa utrymme för relevanta studier, designade av urfolk för urfolk (Smith 1999, Porsanger 2004, Kovach 2010, Rigney 1999).

Margaret Kovach understryker vikten av att som forskare använda urfolksmetodologier i forskning som relaterar till urfolk eftersom forskning ligger till grund för politiska beslut som påverkar dessa folk. Hon menar att forskning baserad på urfolksperspektiv kan skapa en högre relevans i policy och praktik som relaterar till urfolk (2010:13). Som exempel tar hon den kris i utbildning och barnomsorg för urfolk i Kanada som skapats av felaktig policy, policy som tagits fram med utgångspunkt i västerländsk kunskapstradition och forskning, inte utifrån urfolksmetodologier.

Chilisa understryker likt Kovach vikten av att erkänna olika epistemologiska perspektiv och belyser den växande kritiken mot dominanta västerländska forskningsparadigm som undanskymmer ur-

folkens egna kunskaper och egna erfarenheter: "Evidence is mounting about the failures of research-driven interventions that draw from mainstream research epistemologies." (2012:47).

EN EPISTEMOLOGISK KAMP?

Vid en första anblick kan urfolksmetodologier se ut att vara nära besläktade med kvalitativa forskningsmetoder, det finns även röster som helt enkelt vill se urfolksmetodologier som en del av det kvalitativa metodologiska smörgåsbordet. Det skulle dock innebära att införliva urfolksmetodologier, som ju baseras på egna epistemologier, i en västerländsk kunskapstradition. När ett av målen med urfolksmetodologier är avkolonisering kan man fråga sig om det inte bara skulle innebära en kolonisering av urfolkens epistemologier? Enligt Denzin och Lincoln har kvalitativ forskning hittills genomgått ett flertal historiska stadier. Från att ha varit till största delen influerat av positivismen under de tidiga stadierna har kvalitativ forskning utvecklats till ett forskningsfält med potential att bli en plats för kritisk dialog: "...the social sciences and humanities become sites for critical conversations about democracy, race, gender, class, nation-states, globalization, freedom, and community" (2008:4).

Kovach menar att urfolksmetodologier kan finna allierade inom det kvalitativa forskningsfältet som exempel fenomenologi, narrativa metoder och aktionsforskning. Samtidigt slår hon fast att urfolksmetodologier står för sig själva och inte bara kan inlemmas i kvalitativ forskning som ju bygger på västerländsk kunskapstradition: "...tribal epistemologies are at

the centre of Indigenous methodologies, and it is this epistemological framework that makes them distinct from Western qualitative approaches.” (2010:25).

Kovach frågar sig även varför västerländsk akademi inte vill erkänna och erbjuda urfolksmetodologier som likvärdiga metoder för att bedriva forskning: ”Is there no desire within Western academia to acknowledge Indigenous methodologies? Or are we simply lost in translation?” (ibid.). Vidare föreslår hon att kvalitativ forskning kanske kan agera som en bro för att förflytta sig mellan världsbilder. Enligt Ania Loomba är det svårt att uppnå förändring inom det akademiska systemet eftersom samhällskritiska studieområden ofta anklagas ”för att förorena en universitetsvärld som borde ha till uppgift att skydda den västerländska kulturen.” (2005:9).

Då urfolksmetodologier är kritiska och avkoloniserande till sin natur är viss friktion mellan perspektiven givetvis att vänta. Chilisa (2012) uppmanar till forskning som beaktar olika epistemologiska perspektiv på samma gång och betonar vikten av att lära sig om olika kunskapssystem och sätt att se på och inhämta kunskap.

Lester-Irabinna Rigney utgår från en australisk kontext och understryker att tillgängliga forskningsperspektiv är stöpta i en rasistisk form: ”historically, Australian policies and educational institutions have been marinated in cultural and racial social engineering theories” (1999:111). Han beskriver hur hans folk rasifierades av kolonistörer som antog att de australiska urfolken inte hade några system för bland annat inhämtning av kunskap. Vidare uppmanar han till kritik av västerländska epistemologier. Porsanger framhåller att urfolkens egna epistemologier i

de flesta fall inte liknar de västerländska och att urfolk, genom att avkolonisera teorier och utveckla egna metodologier baserade på egna epistemologier, kan bryta sig fria från de ramar som västerländska paradigmen skapat: ”This whole process allows indigenous research to break free from the frames of Western epistemologies, which are in most cases very different from the indigenous ones and are, indeed, suited to Western academic thought, but which are nevertheless foreign to indigenous ways of thinking.” (2004:107).

Alla dessa forskare är ense om att det skaver mellan de epistemologier som ligger till grund för urfolksmetodologier och de dominerande epistemologier som återfinns inom den västerländska akademien. Margaret Kovach (2010) skriver att hon identifierar två huvudsakliga problemområden som gör det svårt för kvalitativ forskning att inkludera urfolksmetodologier fullt ut.

För det första handlar det om att hitta och etablera sätt att bedriva forskning som är ansvarsutkrävande och inte extraherande samt är förenliga med urfolkens olika etikregler kring hur forskning får bedrivas. För det andra handlar det om att hantera de filosofiska, ideologiska och metodologiska konflikter som dyker upp i kölvattnet av de fundamentala epistemologiska skillnader som finns mellan urfolkens och den västerländska akademins tankesystem. Kovach menar att urfolksforskare kan komma att stöta på den största kampen på en epistemologisk nivå: ”I have come to believe that a significant site of struggle for Indigenous researchers will be at the level of epistemology because Indigenous epistemologies challenge the very core of knowledge production and purpose.” (2010:29).

KAN JAG ANVÄNDA URFOLKSMETODOLOGIER?

Hur gör man då om man bedriver forskning som relaterar till urfolk och inte identifierar sig som en urfolksperson men ändå vill använda urfolksmetodologier? Frågan kanske snarare bör vara, kan en icke-urfolksperson använda urfolksmetodologier? Med utgångspunkt i de resonemang som behandlas i den ovan skrivna texten kan det bli svårt, eftersom urfolksmetodologier baseras på urfolkens egna epistemologier, erfarenheter och sätt att förstå världen utifrån de kontexter de befinner sig i.

Några av forskarna, exempelvis Rigney (1999) och Smith (1999), understryker även vikten av att urfolk bör designa och utföra forskning om urfolk. De allra flesta forskare som beaktas i den här texten är dock ense om betydelsen av att akademiker, som inte identifierar sig som urfolkspersoner, hjälper till att stötta och bereda plats för urfolksmetodologier inom den befintliga akademien (Kovach 2010; Porsanger 2004; Smith 1999; Chilisa 2012; Rigney 1999; Louis 2007).

John Binda Read som tillhör Kokathafolket, traditionella ägare till Port Augusta-regionen i södra Australien, beskriver tre grundläggande kulturella värderingar som han bär på: "The three core cultural values I learnt, and still practice today, of *respect*, *reciprocity* and *relationships*, have been the foundations that have sustained and nurtured me as a Kokatha." (2011: 19).

Read, som forskar inom hälsa, förklarar hur dessa grundläggande värderingar kan tillämpas inom forskning genom att visa respekt för olika världsbilder och kunskapssystem, att verkligen lyssna på forskningsdeltagare, att inte se forsknings-

processen som ett sätt att utvinna information utan ett ge-och-ta-förhållande samt att värna de kontakter som forskningsprojektet innefattar. Vidare uppmuntrar Read forskare som bedriver forskning relevant för urfolk att använda dessa värderingar i sitt arbete. Linda Tuhiwai Smith (1999) som arbetar med Kaupapa Maori-forskning menar att en person som varken identifierar sig som urfolk eller maorier *kan* bedriva Kaupapa Maori-forskning men aldrig själv utan ska vara guidad av en maorier.

I min forskning har jag som ambition att *förhålla* mig till urfolksmetodologier. Med det menar jag att jag, i så stor utsträckning som är möjligt för mig, vill använda metoder och teoretiska perspektiv som stämmer överens med mina forskningsdeltagares bilder av hur forskning bör bedrivas. Forskningsprojektet är ännu på ett tidigt stadium och jag kommer under processens gång att bedriva forskning tillsammans med urfolkspersoner i Sverige och Australien. Mitt sätt att använda John Binda Reads värderingar, *respekt*, *reciprocitet* och att värna *relationer* har i första hand varit att tillsammans med min samiska mentororganisation diskutera fram ett forskningsupplägg för avhandlingen relevant för organisationen och mig som forskare.

Jag har även tillsammans med mina forskningsdeltagare, diskuterat fram upplägg för enskilda artiklar som är relevanta för både forskningsdeltagarna och mig som forskare. Frågan om reciprocitet är oerhört viktig, hur kan mitt arbete "betala" tillbaka för den tid mina forskningsdeltagare ger mig? Det säger sig självt att den frågan bäst besvaras i dialog mellan mig och min mentororganisation och mig och mina forskningsdeltagare. Det jag ser som ett möjligt sätt att ge tillbaka är

kanske inte relevant för forskningsdeltagarna?

Vad gäller forskningens metodologiska utformning har jag, i samråd med handledare, mentorer och forskningsdeltagare, valt att arbeta utifrån narrativer. Att skriva fram forskningsdeltagarnas egna röster för att beskriva deras berättelser, givetvis i samråd med dem själva. Ytterligare en viktig aspekt är att jag och mina forskningsdeltagare är överens om att jag inte kommer att publicera något utan deras godkännande. För forskningsdeltagarnas del innebär det en större investering i tid. De kommer att behöva vara aktiva under delar av hela processen från intervjuer till framskrivandet av resultaten. Som forskningsdeltagare kan en ökad arbetsbörda givetvis vara en nackdel, men det finns även fördelar då en ökad delaktighet och inflytande i forskningsprocessen, kan innebära att resultaten blir mer relevanta för den egna kontexten. Ökad delaktighet är även ett sätt att värna de relationer som byggs upp under forskningsprocessen.

SAMMANFATTNING

Efter att ha läst det ovanstående kanske den inbitne västerländska forskaren kliar sig i huvudet och säger: Men det här är ju inga teorier och metoder! Urfolksforskaren får då lov att svara: Vad menar *du* med teorier och metoder? Urfolksmetodologier beskrivs av många forskare som alternativa sätt att tänka om forskningsprocesser (Louis 2007; Smith 1999; Kovach 2010). Att kalla dem för alternativa innebär givetvis att belysa det faktum att västerländsk kunskapstradition är normen, det som anses normalt. Med hjälp av Linda Tuhiwai Smiths åtta frågor som både forskare och forskningsdeltagare bör ställa

sig innan de påbörjar ett urfolksrelaterat forskningsprojekt, kan vi istället belysa vikten av att forskning ska vara relevant för de som känner av dess konsekvenser:

1. What reserach do we want done?
2. Whom is it for?
3. What difference will it make?
4. Who will carry it out?
5. How do we want the research done?
6. How will we know it's worthwhile?
7. Who will own the research?
8. Who will benefit? (Smith 2000:239)

Det Uncle Lewis lärde mig, för vi blev vänner efter den där första turbulenta träffen, var att han och jag hade olika sätt att inhämta och tänka om kunskap men att det inte nödvändigtvis betydde att vi inte kunde förstå varandra eller varandras kunskapssystem. Det som krävdes, enligt honom, var ett öppet sinne, en förmåga att tänka utanför fyrkanten och en vilja att lära om och ta in nya perspektiv. I min erfarenhet av att arbeta med diskrimineringsfrågor är det samma brist på normkritik som skapar diskriminerande strukturer i samhället som även skapar diskriminerande strukturer inom akademien. Kovach (2010) utgår från en Nordamerikansk kontext och föreslår att det ska erbjudas en forskarkurs i urfolksmetodologier vid varje universitet. Vore det inte spännande att som doktorand i Sverige kunna påbörja sitt projekt med en sådan kurs?

NOTER

- ¹ Kurnafolket är de traditionella ägarna till mariken som staden Adelaide i södra Australien står på. En Kurna elder är en äldre högt respekterad person inom gruppen.
- ² Inför skrivandet av den här texten brottades jag med valet av att använda engelskans Indigenous Methodologies, som är ett internationellt veder-

taget begrepp, eller det mindre kända urfolksmetodologier. Fördelen med att använda det svenska begreppet är givetvis att bidra till att lyfta det på den svenska akademiska agendan men eftersom språk och ordens betydelse är en central del i den koloniala historia som ligger till grund för det konfliktfyllda förhållande som råder mellan urfolk och forskning (Smith 1999, Kovach 2010) anser jag att man bör tänka sig för innan man fritt översätter ord och begrepp. En enkel Google-sökning avslöjar att begreppet urfolksmetodologi används mer flitigt inom samisk forskning på norsk sida, jag har dock valt att använda urfolksmetodologier för att visa på att det inte handlar om en metodologi utan att olika urfolksgrupper har olika metodologier (Kovach 2010).

REFERENSER

- Bell, Catherine & Kahane, David (eds.), 2004. *Intercultural Dispute Resolution in Aboriginal Contexts*. Vancouver: UBC Press.
- Chilisa, Bagele, 2011. *Indigenous Research Methodologies*. London: Sage
- Denzin, Norman K.; Lincoln, Yvonna S. & Smith, Linda Tuhiwai, 2008. "Introduction" in Denzin, N.K. et al. (eds.), *Handbook of Critical and Indigenous Methodologies*, London: Sage, pp. 1–20.
- Kahane, David, 2003. "In theory: Dispute resolution and the politics of cultural generalization", in *Negotiation Journal*, January 2003, pp. 5–27.
- Kovach, Margaret, 2010. *Indigenous Methodologies: Characteristics, Conversations and Contexts*. Toronto: University of Toronto Press.
- Loomba, Ania, 2006. *Kolonialism/postkolonialism: En introduktion till ett forskningsfält*. Stockholm: Tankekraft förlag.
- Louis, Renee Pualani, 2007. "Can you hear us now? Voices from the margin: Using indigenous methodologies in geographic research", in *Geographical Research*, vol. 45(2), pp. 130–139.
- Mutua, Kagendo & Swadener, Beth Blue, 2004. "Introduction", in Mutua, K. & Swadener, B. B. (eds.), *Decolonizing Research in Cross-cultural Contexts: Critical Personal Narratives*, pp. 1–23. Albany, NY: SUNY Press.
- Porsanger, Jelena, 2004. "An essay about indigenous methodologies", in Bäckström, Per; Jernsletten, Kristin & Theodorsen, Cathrine (eds.), *Special Issue on Northern Minorities*. Nordlit nr. 15, Faculty of Humanities, University of Tromsø.
- Rigney, Lester-Irabinna, 1999. "Internationalization of an indigenous anticolonial cultural critique of research methodologies: A guide to indigenist research methodology and its principles", in *Wicazo Sa Review*, vol. 14, no. 2, Emergent Ideas in Native American Studies, pp. 109–121.
- Smith, Linda Tuhiwai, 2000. "Kaupapa Maori research", in Battiste, M. (ed.), *Reclaiming Indigenous Voice and Vision*. Vancouver: UBC Press, pp. 225–247.
- Smith, Linda Tuhiwai, 1999. *Decolonizing Methodologies: Research and Indigenous Peoples*. London: Zed Books Ltd.

SUMMARY

*What are Indigenous Methodologies?
(Vad är urfolksmetodologier?)*

Many indigenous researchers have described Indigenous Methodologies as alternative ways of thinking about research processes. This article aims to give an introduction to Indigenous Methodologies and to locate them in relation to the qualitative research field. In addition epistemological aspects of indigenous research models are contrasted with mainstream Western approaches in order to open up for a conversation on the use of multiple epistemologies. The article concludes with a discussion on whom Indigenous Methodologies are available to and poses the hopeful proposition that space might be created for Indigenous Methodologies within mainstream academia.

Keywords: indigenous methodologies, indigenous epistemologies, epistemology, decolonizing, qualitative research.

Kristina Sehlin MacNeil, PhD Student, Department for Culture and Media Studies, Vaartoe-Centre for Sami Research, Industrial Doctoral School, Umeå University, Umeå, Sweden.